

EN KÄRLEKSFÖRKLARING TILL MINA TANTER

HÄR ÄR MITT korta svar på den eviga frågan *Vad är meningen med livet?*: Gemenskap.

Gemenskap med människor och med Gud. Det vackraste som finns, men också något av det svåraste.

Att bo ihop gör det så tydligt. Ända sedan jag flyttade hemifrån har jag till och från bott ihop med vänner, och det är himla fint. Det är fint ha någon att krypa nära i soffan när det enda som kan lugna är någon annans hjärtslag. Fint att slippa städa en vecka, för att man nästan gråter av stress. Fint att någon saknar en när man är bortrest och handlar och lagar mat när man är sjuk.

Men också fint att ligga orosvaken på nätterna för att vänner inte kommit hem som hon sa, och man bara vill att hon ska må bra.

Fint att lära sig att kompromissa och bli bättre efter att ha bråkat om hur städad det behöver vara. Fint att vakna

mycket tidigare än det var tänkt för att någon gör sin morgonsmoothie och fint att inte kunna lyssna på musik på kvällen för att någon annan sover, men tänka att det är bättre än att vakna och somna ensam.

Att bo ihop innebär att man inte kan gömma sina dåliga sidor så lätt. Det är jobbigt, men också fantastiskt bra, för man tvingas bli en bättre människa.

Att bo ihop innebär att det varje dag finns möjligheter att öva sig på att vara generös och att göra gott, säga tack och förlåt.

Jag tror att just den sortens gemenskap också är tänkt för församlingen. Det verkar så när Paulus beskriver församlingen som en kropp och säger att »Här är inte jude eller grek, slav eller fri, man eller kvinna. Alla är ni ett i Kristus Jesus.«

Men ibland tvivlar jag på att det någonsin ska fungera så.

Förhoppningen minskade när vi som tonåringar fulla med goda intentioner (men kanske inte alltid så smidiga), la ner våra hjärtan i projekt i kyrkan och andra medlemmar, mycket äldre än oss, suddade ut våra blyertsbokningar ur lokalpärmen och körde bort oss.

Den minskade ännu mer när det blev för mycket yta och för lite ärlighet, när människor som inte pratade med mig i kyrkan frågade andra vart jag tagit vägen när jag inte varit där på någon vecka. Som om allt var okej bara jag befann mig inom kyrkans väggar.

Men så finns det några tanter som räddar min tro på församlingens gemenskap. Tanter som funnits där under hela min uppväxt, som vet mycket mer om mig än jag vet om dem. Tanter som var med på barnläger och som satt längst bak under ungdomssamlingarna. Som alltid bett för oss. Som kom på de gudstjänster vi anordnade trots att de helt säkert inte förstod allt och att ljudet var alldeles för högt – men ändå sa de att det var helt fantastiskt, för de såg förbi ytan och till vad vi drömde om.

Tanter (och några farbröder) som efter att jag kom hem efter en jobbig tid i ett annat land, dök upp bakom vartenda hörn i kyrkans second hand-butik, och utbrast: »Åh, är du hemma nu, vad skönt! Vi har varit så oroliga och bett för dig.« och »Hur har du haft det?« och »Vad duktig du är!« och kramade om mig. Tanter som hälsar genom mamma att de tycker att jag skriver så bra och att de är stolta över mig. Mormor som ber för mig varje dag och farmor som på julafton ställt en liten gryta, med mitt namn och ett hjärta på, fylld av veggobullar, bredvid den stora med köttbullar.

Allra käraste ni, ni får mig att tro på församlingen igen. Och jag önskar och ber att jag ska få bli som er – sådana som ser till hjärtat.

BÖN

*Jesus, tack för alla vackra människor
som är med och gör mitt liv
Förlåt för alla gånger jag sårar
och hjälp mig att förlåta dem som gör mig illa
Bevara mitt hjärta mjukt
så att jag tror gott om andra*

FUNDERA VIDARE

Hur ser din drömförsamling ut? Är det viktigt att det finns olika sorters människor i en kyrka – i olika åldrar, med olika erfarenheter och som befinner sig i olika skeenden i livet? Eller är det bättre att det är en grupp där de flesta har liknande drömmar och tankar?

AS IF THE AVERAGE MEANS LUCK

EN MORGON I Göteborg äter vi frukost på ett kafé, hon och jag. Det är ett litet och avlångt ställe med bara sittplatser för ensamätare; alla barstolar står bredvid varandra i en lång rad längs med fönstren. Vi tar de enda sittplatserna där man kan se varandra i ögonen.

Vi äter gröt och frallor och pratar om att jobba i branscher där det förväntas att vi mest av allt vill synas, där arbetstillfällena är få och vi därför får rådet att vässa våra armbågar. Där jakten efter hiten eller genombrottet ständigt pågår. Hon är artist och låtskrivare, jag journalist, och vi får båda ständigt höra att det inte finns några jobb om vi inte gör såhär och sådär. Men vi säger till varandra: vi vill inte. Vi gör det vi gör för att någonting inom oss måste ut och det är genom ord och musik som vi bäst kommunicerar det. Det där andra, det är ingenting vi har valt, bara något vi måste lära oss att förhålla oss till.

Några veckor senare får jag ett mejl av henne. Med en alldeles ny låt hon gjort. Hon skriver att kanske handlar den inte bara om henne, utan också lite om mig.

Jag trycker på play, läser fortsättningen av hennes mejl och gråter lite. För hon skriver att i slutändan så handlar det ju inte om oss, utan om andra människor och om att tjäna Gud. »Vi behöver inte tävla mot någon, vi behöver inte vara bäst. Vi behöver bara följa vår kallelse. Gör vi det så är vi där vi ska vara.«

Och jag ber:

Gud, låt det vara så. Hjälp mig att tänka så.

Flera månader senare är jag på en fest med 600 journalister. Det är trerätters middag och vitt vin och rött vin och underhållning. Och karriärdrommar, prisutdelning och minglande.

Jag vet att jag borde ta vara på tillfället, borde mingla och skapa kontakter, le brett och tala om allt jag kan och vill. Men jag blir bara tystare och får allt mer ont i magen ju längre kvällen går. För jag vill inte prata med människor bara för att de kan ge mig något tillbaka. Jag klarar inte av det ytliga baktanke-kontaktskapandet. Det förminskar mig och det förminskar andra och jag tror att vi är mer än så.

Skickar ett nästan panikslaget sms i natten till en av dem som gör mig lugn. Han svarar: »Fuck karriär och gör det